

store bokstavar på veggen yver sengi hennar dette skriftord: «Jesus Kristi, Guds sons blod reinsar oss frå all synd».

Då eg neste gong vitja henne — det var ein onsdag — hadde ho funne fred med Gud. Kor godt det var å sitja og høyra henne. Det gjekk eit ljós upp for henne yver bibelordet på veggen, då ho hadde bede.

«Det var det vesle ordet «all», som vart so stort for meg», sa ho. «Eg fekk sjå, at når Jesu blod reinsar frå all synd, so måtte eg og verta reinsa frå mi synd».

Soleis tala ho og prisa Gud for frelsa og evangeliet. Eg spurde um ho vilde eg skulde skriva til hennar slekt, men det vilde ho ikkje. Derimot sa ho, at det vilde gleda henne, um eg vilde skriva noko i eit kristeleg blad um henne til åtvaring for andre.

Det var det ho bad meg um.

Seint torsdag kveld kom husmannskona etter og bad meg koma til den sjuke. «No lid det mot slutten», sa ho. Kona fortalte også, at mannen hadde komme heim um natti. Han var drukken og hadde vore brutal mot henne. Sidan hadde ho vorte mykje dårlegare.

«Berre det som godt er», svara studenten.

Gud for dei truande. Dei spør honom — han svarar. Dei bed til honom — han gjev deim. Dei kallar på honom i naud — og han hjelper deim.

Dagen etter køyrdie ein vognmann two lik ut til kyrkjegarden. Presten, husmannsfolki og eg køyrdie i ei vogn etterpå. Det var heile gravfylget.

Då gravi var kasta til, fann eg eit stykke tre i nærlieken.

Det tok eg og sette på gravi henne og skreiv namnet å henne og barnet, dødsdagen, og bibelordet:

«Jesus Kristi, Guds sons blod reinsar frå all synd».

Luther og den døyande studenten.

Martin Luther gjekk eingong til ein sjuk student. Då han skyna, at den unge mannen snart skulde døy, sa han millom anna til honom:

«Min kjære son, du skal snart døy. Kva hev du då å taka med deg til den kjære Frelsaren?».

«Berre det som godt er», svara studenten.

Undren sa Luther: «Korleis kann du gjeva Frelsaren noko godt?»

På det spørsmålet svara den døyande studenten: «Eg hev med meg til Frelsaren eit hjarta, som er reinasa i hans eige heilage blod».

Dette svaret gjorde Luther glad, og han sa: «Drag avstad, min son, du vil vera den Herre Jesus ein kjærkomen gjest».

Til ettertanke.

Den hev ingen Gud, som ikkje hev ein levande Gud, og den hev ingen levande Gud, som ikkje er i eit personlegt samvære med honom. Bibelen sin Gud er ein slik

sukk, og sjeli var fri. Men smilen låg yver andletet hennar. Kor det måtte gleda henne, når ho kom heim til sin Frelsar, å finna, at John alt var kome der.

Den store løyndi å menneskja finst på bibelen sitt fyrste blad, der det heiter: «Gud skapte mennesket i si likning, i Guds likning skapte han det».

Den, som vonar å verta frelst utan umvending og tru, han vonar noko, Gud aldri hev lova.

Den alljamt gjengse uskikk å spreida ut lytone å brøder og systre er ei stor synd, oftast større enn det lyte, som vert umtala.

Solglimit

månadsblad for Norsk vanføresak — kjem ut i Alvøy, pris kr. 2,00 um året. Meldingar, utgreidningar um sakl frå inn- og utland, forteljingar o. a. Styd vanføresaki ved å tinga bladet!

FRAM

14-dagleg tidsskrift, utgjeve av studentmållaga i Oslo, Nidaros og Aas.

Kostar berre kr. 1,50 kvartalet. Fritt og friskt.

Bendeungdomslaget, Stavanger

Matstova, Øvre Holmegård. 20

Kaffistova, Torget 6

Kaffistova, Østervåg 25.

GOD MAT OG GODT STELL.

Kaffistovone åt mållaget Haugesund.

Telefongarden Torget og Haraldsgt. 126 ved Landmannstorget.

Framifrå stell.

Beste og billegaste matstover i byen Husbunad i norsk stil. Stort bladhold.

STILLE STUNDER kjem ut i Volda kvar 14. dag og kostar med sendepengar kr. 3.00 for året. Tingarsamlarar fær for 5 løyste blad det 6te fritt. Kan tingast på alle poststadar i landet. Uppsegjingar av bladet må vera komne til sendestova innan utgangen av halvåret. Elles stend tingingi fast. Tilskrift til styret og sendestova er fra sokneprest Barstad, Volda

M. Arfot's prenteverk — Volda.

Nr. 3.

15. februar 1933.

45. årgangen.

Lauv og frukt.

Etter Peter Hognestad.

Framhald frå fyrre nr.

Då apostlane skulde ut og forkyrna, låg det eit stort fjell i vegen: Romarriket med sin heidenskap.

Kann det vera råd å få flutt det fjellet? Ja, berre hav tru og tvila ikkje! segier Jesus.

Apostlane fekk tru, og fjellet flutte seg. Treet hadde då noko liv i seg, det bar lauv. Fjellet var berre stein, tungt og daudt. Det måtte flytja seg, so romet kunde brukast til god jord, der tre kunde gro og bera frukt.

Denne teksti hev mykje å segja oss. Når Jesus ser på dei kristne land i våre dagar, kva finn han då? Kultur kanskje, mykje kultur hev ofte det med seg at han lett vil gå opp i berre lauv, briska seg med det som glimmar og blenkjer utanpå. Han gløymer skilen millom det ekte og det uekte. Hjarta vert Stein, og augo vert blindt.

Og treet med det brikjande lauvet trivst ofte saman med steinen.

Kor ofte ser me ikkje at folk i ein bydel gjeng i berg og stein av drykk og sedløyse, og folk i ein annan bydel lever av det, vert rike av det og briskar seg med sin kultur.

Aa, kor me hev mykje berg i Norig, også i folkelivet, harde berg av

vankunna, av synd og gudløysa. Og so tre med lauv utan frukt.

Mange er det som reindyrkar lauvet. Det gjeld berre um det som tek seg ut, hev formi.

Um bøker spør dei berre: Er dei godt skrivne? Um dei ber dei rotnaste frukter, det gjer ingen ting, berre dei kann glima med fagert lauv.

På eit universitet her i nordlandi stend det skrive: «Aa tenkja fritt er stort; å tenkja nett er større».

Men ein av dei åndelege førarane for lauvdyrkings gjorde narr av dette. Aa tenkja rett! Nei, berre tanken er kvass, berre han kann glima, skil det ikkje kva innhald han hev.

No spørst det etter oss kristne i ei slik tid. Kvar er vår tru og vår bøn? Me skulde få alt det unyttige lauvet til å visna, alle dei tome ordi til å tagna.

Me veit det er ikkje lett å tru i ei tid som dyrkar tvilen. Men Gud vere lov, der er råd likevel.

Eitt tre er der som me kristne elskar. Det hadde ikkje mykje lauv.

Det var berre two turre stokkar som vart lagde i kross. Krossen frå Golgata, den hev børe velsigna frukt for verdi. Men det kostar å få frukt av turre stokkar, det kostar hjartebloed. Og aldri kann me gløyma han som ofra og blodde.

Eitt berg er der, som me ikkje

gjerne vil hava flutt. Det er Golgata som dei raude blodsdropar draup ned på. Når det berget stend traust, då lyt det flytja seg det berget av skuld som skil oss frå Gud og tek frimødet burt. Med foten på dette fjellet finn me fred og frimod til å møta Gud.

Der læra me det under at turre tre skyt knupp.

Den kristne som ber frukt i Jesu namn, han vil ofte tykkja det er som frukt av turre tre. Av Guds nåde er eg det eg er, og hans nåde mot meg hev ikkje vore til fåfengs.

Men ser me på oss sjølv, so er det enno mykje att av lauv utan frukt i oss, fåfengd, æresykje, tome ord. Gjev dei måtte visna!

Det ligg heile fjell av syndige lyster i oss. Gjev dei vilde flytja seg!

Det ligg fjell av sorg og sut som tek livsmodet burt. Han syng um det ein diktar som talar stille og sterke ord.

«Ja se, der ligger i menneskets bryst så knusende mørk en ur.

Hver dag må du vælte og gjøre det lyst og strides med din natur.

Hver dag må du rydde i kamp og kval på veien med higende sind, hæve dit blik fra den dybe dal langt op mod den høieste tind».

Der er tingen. Siå opp, du kristen sjel! Siå opp til Gud i tru og bøn. Tru, so skal du få det du der bed um, segjer Jesus. Du skal

få sjå Guds livande frukt i deg, og du skal få vera med og byggja eit Guds rike som ber hans frukt i kjærlik, fred og gleda.

Sjå upp med von
til den velsignade Guds son!
Han hjelper fram
og aldri gjer di von til skam.
Når fast du held
hans ord stend fast som fjell.

Etter Peter Hognestad.

Freistung.

Bak ordet freistung stend ein både rik og skrämeleg røyndom. Ungdomsåri er serleg rike på freistinar av ymse slag. Endå det vilde vera usannt å segja, at ein ikkje kann vinna siger over herskande synder i ein seinare alder, so er det likevel sant, at ungdomens siger eller fall i freistungane storleg lettar eller hindrar sigeren i mannsalderen sine freistinar. I dei fleste tilfelle vert livsstemna sett ved ungdomen sin siger eller nederlag.

Ingen slepp undan freistungane. Men dei syner seg i ulike former for ulike menneske, og dei ter seg ymse etter tidi sin ymse skapnad.

Då berre kjennskapen til freistungane er ein god hjelpe i kampen mot deim, so vil eg peika på nokre sers fárlege former av freistinar, som kann krevja mang ein hard strid, ja valda nederlag, sjølv etter at den avgjerande striden er vunnen.

Freistungi til kjøtleg ovhug, ureinskaps, hev frå gamalt av synt seg mektig å øyda menneskeliv, serleg i ungdomstidi. Når me stundom i minnet gjeng attende til jammaldringar frå studenttidi, syner det seg på den skrämelegste måten, korleis den freistungi for ille med og drap mangt eit levande og blømande menneskeliv. Drykk er ein fárleg fiende, men kann henda at denne freistungi er endå fárlegare, då ho — i minsto i byrja — er meir duld og veit ofte i årevis å gøyra seg.

I våre dagar, kanskje meir enn fyrr, hev denne freistungi ein mek-

tug hjelpar i ein bokheim, som ofta stig fram med krav på å tala fagerdomen og kjærleiken si sak. Freistungi til ureinskaps tek elles ikkje sjeldan fatt ogso på dei edlaste menneske og valdar deim mang ein løynleg strid. Mang ein, som hev vorte vard, kanskje som ved eit under, so han ikkje i det ytre fall, hev likevel falle i sitt indre, med di viljen og hugen hev teke det ureine upp i seg.

Det givst nemleg eit indre fall som valdar samvitspina og krev sanning av syndi og uppreising. Vert det ikkje til uppreising, vert heile livsverksemdi som nåmi. Den sedelege vanmakt hjå mangt eit menneske hev sin grunn i eit indre fall, som ein ikkje hev reist seg frå.

So er det freistungi til høgferd. Ho gjeng ut frå den hug til sjølvstendigt, mandig arbeid og den trådom til å koma fram og upp, som Gud hev gjeve. Ho gjer narrebilete av den sanne sjølvkjensla og sjølvtillit, ofte på ein sers dårande måte. For det finst også ein sann sjøvtillit, som i grunnen er audmjukt tillit, til Gud.

Ogso høgferdsfreistungi hev skamfare mangt eit menneskeliv, stundom endå til ved å leida til galskap. Men um det ikkje gjeng so vidt, hev ho gjort menneski til trælar av lasti. For sjølv høgferdi, æresykje kann vertha til ein last, d. v. s. ei synd, som hev herrevald yver offret sitt, so det hev misst sin fridom, men vert viljelaust drive avstad av den herskande syndi.

For denne freistungi fall mang ein ungdom først i sitt indre, i sitt dulde fantasi- og hugs-liv. Sidan fall han openberrt, so mange skyna det — kanskje midt i ytre framgang, ros av menneske o.s.b. Dette gjorde då berre, at han fall djupare og djupare. Ogso dette fallet kann skje på det umkvervet som me kalla det åndelege, der ein er endefram uppteken med verksemnd for Guds rike og Guds sak. Ogso där

øygna den skarpsynte mange fallne menneske.

Det her nemnde freistings-par treder heilt tydeleg fram på dei praktiske umkverve i livet, på vilje-umkvervet. Der ter seg i grunnen ogso kvar freistung. Men det finst freistinar, som i fyrstningi berre synest å te seg på dei teoretiske livsumkverve, og som difor slett ikkje synest vera freistung til synd. Ogso her kann me peika på two, å sjå til motsette, men ofte med kvarandre nær forbundne — liksom dei me nemnde fyrr.

Den eine av dei freistinar eg her meiner, er den, som eg vil kalla tanke-lete. Framfyre det viktigaste spursmål i livet, ævespursmål, vert mange freista til lete. Dei finn det strevsamt å koma til klærlek i desse ting, og so vert ein av prinsipp ein lat likesæling, ein agnostikar (ein som ikkje veit). Ein skuldar på, at det er so mange meininger, og tek seg soleis fri frå vanden med sjølv å koma til ei yvertedyding. Denne tankelete er ikkje i vegon for, at ein stundom fører vitskapen sin tale eller talar som ein var plaga av sterke tvil, medan ein til røyndar ikkje hev fyresiv um, kva ein djup tvil vil segja. Berre å sjå til er denne tankelete eit teoretisk lyte. I grunnen er ho eit viljelyte. Men freistungi til dette er i vår tid for mange sers sterke.

Freistungi til tvilsykje er på ein måte det motsette av tankelite. Alle veit me korleis tvilen hev merkt menneskja i vår tid. Inkje under, um serskilt ungdomshugen med sin naturlege trå etter å kjempa seg fram til ei eigi, autoritetsfrei yvertedyding, vert freista til tvilsykje. Det finst ein tvil, som er pôrten til den faste yvertedyding, men tvilsykje er ein sjukdom, som på ein skrämeleg måte kann verha ein sjukdom til dauden. Der freistungi til tvilsykje vert rett sterke, vert ein blind endå for dei mest tydegranne sanningar, ein taper alt feste og vert eit rotlaust tre, som er rotet heimfalle.

Eg fygde med, og etter at me hadde gienge eit langt stykke, kom me til eit avsides strok, der synd, fatigdom og naud hadde sett sine

Det er godt at ein veit kva freistung til tvilsykje fører til. Denne sykje fører ogso stundom yver til den fyrr nemnde tankelete, med di ein utan von um nokor verkeleg vissa vert likesæl, lik ein solbrend åker. Ogso freistungi til tvilsykje rører seg i grunnen på viljen sitt umkverve.

Freistungane er til for å vinnast yver, ikkje for å vinna. Her hev eg berre peika på deim, so kjennskapen til deim kann gjera sitt til, at ein sigrar yver deim. Veit eg, at eg hev med ein fiende å gjera, ikkje ein ven, so veit eg, at eg må strida, ikkje beda honom til gjestebod i mitt hus. Når eg strider, fær eg snart kjenna, at eg treng sterke våpen enn eg sjølv eig. Eg røyner snart at eg må beda um våpen, som ikkje er av menneske. Eg fær også på den måten vissa um ei verd av miskunn og sanning, som eg fyrr berre hadde hørt um. Men kom i hug: Du må læra deg til å kjenne freistungi att, kjenna att di hovudfreistung! Sigeren er ikkje dermed vunnen, men du eig vilkåret for å vinna. Sjølv um du laut vedgå, at du hev falle, so er denne sannkjennings byrja til sigeren.

Det me treng um, er å ova oss i å sigra, sigra i Jesu Kristi namn.

Hj. Danell. (Excelsior).

Krafti av Kristi blod.

For nokre år sidan var eg i summarferien hjå ein predikant i ein av dei største byar i nordluten av Wisconsin.

Umlag ei vike etter at eg var kome dit, banka dei ein dag på døri, og ei eldre kvinne i fatigslege norske bondekledde steig inn. Ho bad meg fylgia seg til ei ung sjuk kone: «Ho hev visst ikkje lenge att», la ho til.

Eg fygde med, og etter at me hadde gienge eit langt stykke, kom me til eit avsides strok, der synd, fatigdom og naud hadde sett sine

Eg veit ein ven.

Eg veit ein ven som aldri svik, ein som er trugen alle dagar, av kjærleik er han varm og rik. For honom all mi naud eg klagar. Til honom gjeng eg sår i sinn når livet sorg og trengsla sender, — han ser meg mildt i augo inn og signar meg med trugne hender. Lik sky og skodd då sorgi svinn og um til såle fred seg vender.

Eg veit ein ven som aldri svik. Difor er denne ven meg kjærast. Han er ei andre vener lik; i djupast naud er han meg nærest. Når eg i synd og skam signar, og alle andre frå meg rømer, min trugne ven imot meg tred og mæler mildt: Eg deg ei dømer! Di synd forlet eg, nåde, fred og frygd inn i di sjel eg tømer.

ÅDNE LØNNEGRAFF.

merke. «Her er det», sa kona, med di ho stansa framfor ei eleg hytte.

Eleg var ho, det skal vera visst. Nokre stolpar var sette i jordi, og noko tjorepapp tente til tak og veger. Det var alt. Golv fanst der ikkje. Eg gjekk inn. På berre jordi sat ein fire års gamal gut, og i det eine hyrna låg ei ung uttærd kvinne. At ho hadde vore ven kunde ein sjå av det fint forma andletet, det lange myrke håret og dei store blå augo.

Eg greip den bleike handi hennar og jaga burt ein flugesverm, som miskunnslaust saug blod av henne.

Ho byrja gråta. Eg let henne gråta ut. Stilt og med synleg sorg sa ho: «Trur De det finst tilgjeving for meg? Eg er ingen vanleg syndar». Etter ein hard strid med seg sjølv sa ho: «Eg hev drepe mor mi; eg må fortelja Dykk alt, det vil letta hjarta mitt».

So fortalte ho — medan ho ofte laut stogga av ein tung hoste, som hindra henne mykje: «Eg hev vakse upp saman med fire syskin på ein bondegard i ei av dei største

bygder på Austlandet. For fem år sidan — no er eg 24 år — vart eg hugteken i ein mann, som arbeidde på ein av grannegardane. Ingen var som han, tykte eg. Far og mor vilde ikkje at eg skulde gifta meg med honom, for han drakk.

Ein kveld kom Peter — so heitte han — og sa at no skulde det syna seg um eg elsa han ellér ikkje. Eg minnest eg vart redd då han sa dette. Det var som um nokon sa til meg at det var ei viktig stund i livet mitt. Me skulde reisa til Amerika, sa Peter; han skulde halda opp med å drikka, han skulde tena mange pengar, so me etter nokre år kunde reisa attende og kjøpa ein gard på heimstaden min; då skulde foreldri mine verta nøgde.

Dette høyrdest so gildt. Ein kveld vart fastsett, og me reiste hit til Amerika. Me hadde ikkje vore gifte i mange vikor fyrr Peter kom drukken heim.

Lufti her, og tanken på at eg hev gjort foreldri mine sorg, hev gjort at eg hev fenge tæring. Eg hev ikkje skrive heim, men sistre vår kom husmannsfolki våre heime hit. Dei bygde eit lite hus nær vårt. Dei kjende ikkje meg, men eg kjende dei. Eg fekk hug til å høyrta heimanfrå, og gjekk til Maria, kona. Då fekk eg vita at mor døyde av sorg eit halvt år etter at me hadde reist yver.

«Ser De, eg hev drepe mor mi; finst det forlating for ein slik syndar som eg er?» ropa ho.

Eg freista å syna henne kvifor Jesus var kome til verdi; men det var vanskeleg for henne å gjeva seg yver til hans miskunn «som tek burt verdsens synd».

Ho tenkte og på framtidåt barnet sitt. Kvar skulde det verta av hennar vesle John.

Eg lova å freista få honom inn på ein norsk barneheim, og det gledde henne.

Fyrr eg sa farvel skreiv eg med